

— Бре, — мисля си, — тая кукумявка е на прокоба !

Изведнажъ се разнесе задъ мене гласъ :

— Цегр-р-р-ртъ!.. Цегр-р-р-ртъ!..

Сѣтихъ се. Грабнахъ сѣкирката и полека, поле-кичка се до-  
лелихъ до вратата. Почакахъ малко и пакъ чухъ :

— Цегр-р-р-ртъ!.. Цегр-р-р-ртъ!..

Забелязахъ, че гласътъ иде изъ дървата струпани край огни-  
щето. Заслушахъ. Да е мишка, не е мишка. Да е щурець, не е.  
Та малко ли щурци съмъ слушалъ и виждалъ ! Слушахъ, слушахъ,  
па като дигнахъ сѣкирката и заудрхъ дървата, разбутахъ ги. Гле-  
дамъ насамъ, гледамъ нататъкъ, нѣма нищо. Но следъ малко пакъ  
се разнесе сжщиятъ гласъ :

— Цегр-р-р-ртъ!.. Цегр-р-р-ртъ!.. Ама така бързо, силно и  
отсѣчено, като че ли искаше да ми се надсмѣе..

Най-сетне разбрахъ, крие се вжтре, въ самитъ дръвца.

Грабнахъ едно отъ дърветата, нацепихъ го, нищо нѣма. Второто  
скѣлцахъ на тресчици — пакъ нищо. Кога у третото, що да видя :  
една дребна черна бубулечка. Нищо и никаква бубулечка, голѣма  
колкото житно зърно, а ми направи толкова главоболия !

— Чакай да ти кажа ! — извикахъ и я смачкахъ съ кракъ.  
Чакъ тогава ми дойде на умъ, че баба Яна, Богъ да я прости, ми  
бѣше разправяла нѣкога за това животинче, ама кой да се сѣти.  
Казва се: Сѣчи, бабо, дръвце.

Дѣдо Стаменъ се изкашли, приглади съ дланъ увисналитъ си  
мустаци и изтърси лулата. Азъ бѣхъ захласнатъ въ приказката.  
Предъ очитъ ми пълзѣше черна бубулечка и сѣкашъ чувахъ ясно  
гласа ѝ :

— Цегр-р-р-ртъ!... Цегр-р-р-ртъ!

— Бѣгай, че воловетъ наскочаха у сѣчината, — извика ста-  
рецьтъ.

Азъ скочихъ като ужиленъ и полетѣхъ нагоре, но изъ гла-  
вата ми се носѣше :

— Сѣчи, бабо, дръвце!... Сѣчи, бабо, дръвце!...

Стоянъ Ц. Даскаловъ

## КОКИЧЕ

(народна пѣсенъ)

Птичка отъ небето слиза  
и кокиченцето пита :

— Бѣлобузесто момиче,  
кой ти даде тая риза ?

На гърди ѝ слънце свѣти  
като риза на царица,  
по поли и по ржави  
свѣтятъ весели звездици.

— Бавила съмъ Млада Бога,  
даде ми я Божа майка,  
първо цвѣте отъ цвѣтята  
да цвѣтя съ усмивка райска.

Затова сега излизамъ  
първо цвѣте въ снѣговетъ  
и по бѣлата ми риза  
слънце съ бѣла радостъ свѣти.

Богданъ Овесянинъ